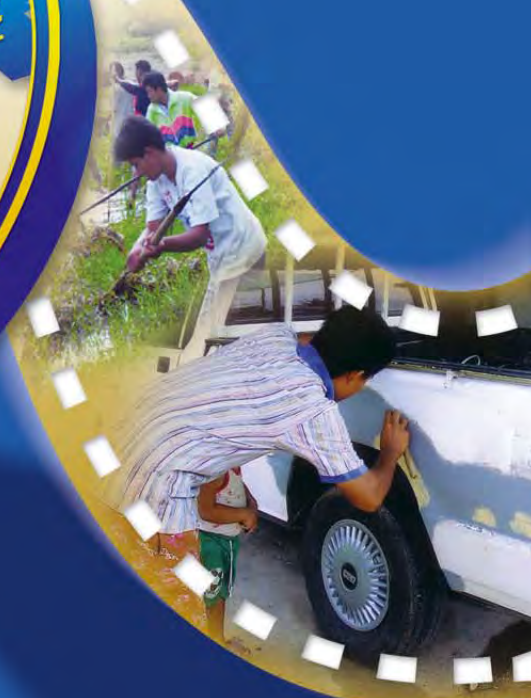

ตามรอย... "คนดี"

กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม

"คืนคนดี สู่อสังคม"

จัดทำโดย
กลุ่มงานประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการ
กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม
โทร 0-2411-1769 โทรสาร 0-2411-3960
www.probatation.go.th
E-mail : Information@probation.go.th

สายด่วน 0 2419 0099

บ ก น ำ

ระยะเวลาที่ผ่านมา ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่แพร่ระบาดในสังคมไทย เป็นภัยพิบัติที่รัฐให้ความสำคัญที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน กรมคุมประพฤติเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีการทำงานในการบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดตามนโยบายพิเศษคือผู้ป่วย การบังคับบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๕ ของกรมคุมประพฤตินั้น เมื่อเข้ารับการฟื้นฟูตามแผนในระยะเวลาที่กำหนดแล้ว และ มีผลการฟื้นฟูเป็นที่น่าพอใจให้ถือว่าผู้นั้นพ้นจากความผิดที่ถูกกล่าวหา

ผลจากการทำงานในการบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด ก็ได้ดำเนินการมากกว่า ๓ ปีแล้ว ปรากฏว่าผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการฟื้นฟูสามารถเลิกเสพยาเสพติดได้อย่างดีขาด พร้อมกับสามารถปรับสภาพจิตใจและพฤติกรรมให้กลับสู่ครอบครัวและชุมชนได้อย่างดีดังเช่นตัวอย่างของคนดีทั้ง ๕ คน ในหนังสือตามรอยคนดีฉบับนี้ ซึ่งบุคคลเหล่านี้นับเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จของกรมคุมประพฤติที่ยังคงมุ่งมั่นแก้ไขบำบัดฟื้นฟู เพื่อคืนคนดีสู่สังคมต่อไป

จัดทำโดย : กลุ่มงานประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขานุการกรม
โทร. 0-2411-1769 โทรสาร 0-2411-3960
www.probation.go.th
E-mail : Information@probation.go.th

สารบัญ

- 1 เวทีชีวิต
- 6 ถนนสายคนดี
- 9 ด้วยพลังที่สร้างสรรค์
- 11 ชีวิตที่เปื้อนฝุ่น
- 15 ตามรอย “ต้น” คนดีที่ต้องตาม

เอทีชีวิต

ไทย... พระธรรม ไทอา

เรื่องราวชีวิตของข้าพเจ้าก็คงจะไม่เลิศหรืออะไรเท่าไรนักหรอก แต่มันสำคัญตรงที่ว่าในอดีตเป็นเช่นไร และปัจจุบันข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ ครอบครัวของข้าพเจ้ามีพี่น้องทั้งหมด 8 คน โดยข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้อง ปัจจุบันพ่อแม่ได้เสียชีวิตไปแล้ว ส่วนพวกพี่ๆก็กระจัดกระจายกันอยู่มีแต่พี่ชายคนที่ 5 เท่านั้นที่เสียชีวิตจากการตกเป็นทาสยาเสพติด หากย้อนหลังไปเมื่อพ.ศ.2534 ชีวิตของข้าพเจ้าก็คงจะราบรื่นดีเพราะหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมปลาย ก็ได้เข้ามาหางานทำในกรุงเทพมหานคร จนเมื่อประมาณปีพ.ศ.2539 ก็ได้งานที่มั่นคงโดยได้ทำงานในรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่งนับเป็นช่วงที่ชีวิตมีความสุขมาก

ไม่เคยคิดถึงอนาคตของตัวเองเลยว่ ภายภาคหน้าชีวิตจะเป็นเช่นไร มีชีวิตที่สนุกสนานไปวันๆกับการที่ได้กิน ได้เที่ยวกับเพื่อนสนิท ไม่เคยคิดเลยว่า เพราะความสนุกของตัวเองมากเกินไป จึงพาตัวเองไปรู้จักกับยาเสพติดที่คน ทั่วๆไปเรียกมันว่า “ยาบ้า” ทั้งที่ตัวเอง น่าจะคิดได้ว่าบุคคลภายในครอบครัว ก็ต้องจบชีวิตเพราะยาเสพติด ข้าพเจ้า ได้รู้จักกับยาบ้าเพราะเพื่อนชักชวน ให้ทดลอง เมื่อลองเสพแล้วจะทำงาน สนุกไม่่วงนอน ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะ โทษเพื่อนที่แนะนำให้เสพ ความจริง แล้วต้องโทษตัวเองมากกว่าเพราะยาบ้า มันอยู่เฉยๆ แต่ข้าพเจ้าต่างหากที่พาตัว ไปยุ่งกับมันเองก็เพราะใจไม่มีความ มั่นคงหนักแน่นเพียงพอแยกแยะตัวเอง

ไม่ถูกว่าสิ่งไหนดีสิ่งไหนไม่ดี คิดแต่ความสนุกของตัวเองจากการได้เสพ ได้ลองเข้าไปทุก ๆ วันจากวันละ 1 เม็ด เพิ่มขึ้นเป็น 2 - 3 เม็ด จนในที่สุดเงินเดือนในแต่ละเดือนก็พอพอใช้ เพราะเริ่มตกเป็นทาสของยาเสพติดเสียแล้ว จึงมีความคิดผั่นตัวเองจากผู้เสพมาเป็น ผู้ค้าเสียเอง หลังจากเป็นผู้ค้าได้ไม่นาน ก็เริ่มมีรายได้ดี เริ่มขาดงานไม่ไปทำงาน ในที่สุดก็ลาออก เพราะเห็นว่าการค้า ยาเสพติดมีกำไรงาม มีรายได้ดีทุกวัน ถึงวันละ 10,000 ถึง 15,000 บาท ในตอนนั้นข้าพเจ้าไม่สนใจใคร ๆ ทั้งสิ้น ตามีเดบอดสนิทไม่สนใจเลยว่ายาเสพติด จะไปทำร้ายใครบ้างมีความสุขกับการได้เสพได้เที่ยวอย่างสนุกสนาน จนในที่สุดกรรมก็ตามทันข้าพเจ้าเสียแล้ว ข้าพเจ้าถูกจับกุมเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 17.30 นาฬิกา บริเวณหน้าคอนโดมีเนียมที่ข้าพเจ้า อาศัยอยู่ ได้ของกลางเป็นยาบ้าจำนวน 16 เม็ด พร้อมเงินสดประมาณ 30,000 บาท แต่ก็พอคิดว่าตัวเองยังพอที่จะมีบุญ อยู่บ้าง เพราะก่อนที่จะถูกจับกุม ข้าพเจ้าเพิ่งจะนำยาบ้าไปส่งให้เพื่อน ถึง 600 เม็ด ข้าพเจ้าถูกศาลอาญา รัชดาตัดสินให้จำคุกเป็นเวลา 2 ปี และปรับเป็นเงิน 200,000 บาท ในความคิด ตอนนั้นก็คิดว่าช่างมันเถอะติดคุกแค่ 2 ปี เหมือนกับไปเกณฑ์ทหาร ขอใช้โอกาส ที่มีอยู่ในเรือนจำไปหาเพื่อนนักค้า

ยาเสพติดหน้าใหม่ ๆ เพื่อว่าถ้าพ้นโทษ มาเมื่อไรจะไปค้ายาเสพติดด้วยกัน ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่าถ้าครั้งหน้าถูกจับ อีกก็ขอให้ถูกตัดสินประหารชีวิต ไปเลย แต่แล้วจุดเปลี่ยนความคิดของ ข้าพเจ้าก็มาถึง วันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับ จดหมายมาจากพี่สาวเขียนมาบอกว่า “ฉันมีน้องชายอยู่ 2 คน คนหนึ่งได้ตาย ไปพร้อมดวงตาที่มีเดบอดโดยไม่มี โอกาสได้แก้ตัว แล้วตอนนี้ก็ยังมี น้องชายอีกคนหนึ่งที่กำลังจะเดินตกเหว ตามไปอีกคน” ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าถึงกับ น้ำตาไหลเพราะสงสารพี่สาวมาก จดหมายฉบับนี้ปัจจุบันข้าพเจ้า ก็ยังเก็บรักษาไว้อย่างดี ต้องยอมรับ จริง ๆ ว่าหลังจากอ่านจดหมายแล้ว ก็ได้มีโอกาสทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตที่ผ่านมาว่าข้าพเจ้าได้ทำอะไรให้ กับพี่น้องบ้าง มีแต่สร้างปัญหาให้กับ พี่น้องตลอดเวลา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่ม เปลี่ยนแปลงชีวิตของตัวเอง โดย ถี้อฤกษ์วันที่ 5 ธันวาคม 2546 ซึ่งเป็น วันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สิ่งแรกที่ข้าพเจ้า ทำคือเลิกสูบบุหรี่อย่างเด็ดขาดหลัง สูบมานานถึง 18 ปีเต็ม โดยการหักดิบ ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นมากที่จะเอาชนะ บุหรี่ให้ได้และแล้วข้าพเจ้าก็ทำได้สำเร็จ จริง ๆ ข้าพเจ้าดีใจมากที่เลิกสูบบุหรี่ได้ ขึ้นต่อไปข้าพเจ้าคิดแล้วว่า ถ้ายังอยู่ใน ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางแห่งนี้ต่อไป

เมื่อไรที่ข้าพเจ้าพ้นโทษก็คงจะกลับไปหาเพื่อนเดิม ๆ แล่งยาเสพติดเดิมนั้นก็คงจะไม่พ้นเส้นทางการค้ายาเสพติดเหมือนเดิม คิดได้ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนเสนอข้ายาเรียนจำไปเรียนจำที่ไหนก็ได้ในแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จนในที่สุดได้ย้ายมาที่เรือนจำจังหวัดอำนาจเจริญ ในเรือนจำนี้เองข้าพเจ้าได้พบกับบุคคลผู้หนึ่งซึ่งย้ายไปกับข้าพเจ้าด้วยกัน บุคคลผู้นี้แหละเป็นคนสั่งสอนชี้แสงสว่างให้กับข้าพเจ้าว่า สิ่งไหนเป็นบุญ สิ่งไหนเป็นบาป เส้นทางไหนที่เดินแล้วชีวิตจะมีความสุข ข้าพเจ้าจึงเริ่มสนใจในเพศบรรพชิตและเริ่มค้นหาหนังสือธรรมะที่ครูบาอาจารย์ท่านได้เขียนไว้ที่ห้องสมุดของเรือนจำ ก็มีหนังสือธรรมะมากมายให้ค้นหา ในที่สุดข้าพเจ้าก็ค้นพบหนังสือเล่มหนึ่งที่ชื่อ “ทางสายเอก” ของ ดร.สนอง วรอุไร เป็นหนังสือที่จุดประกายความฝันของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ข้าพเจ้าสนใจเริ่มปฏิบัติด้วยตนเองคือการหัดนั่งสมาธิ โดยใช้เวลาในช่วงก่อนนอนและก่อนลงจากเรือนนอน ซึ่งข้าพเจ้าจะสวดมนต์ไหว้พระนั่งสมาธิทุกวัน โดยมีบุคคลที่เป็นกัลยาณมิตรคอยช่วยเหลืออยู่เสมอ ทุก ๆ วันพระในช่วงเข้าพรรษาก็จะสมาทานถือศีล 8 คือไม่กินข้าวเย็น ตลอดไตรมาส 3 เดือน โดยมีเจ้าหน้าที่ของเรือนจำที่เป็นหัวหน้าชุมชนบำบัดเป็นผู้ที่สนับสนุนและคอยให้กำลังใจ

ข้าพเจ้าตลอดเวลา ถึงตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดอะไรอีกแล้ว ความคิดชั่ว ๆ ที่มันฝังในจิตใจของข้าพเจ้าตลอดมามันไม่อาจจะมีอำนาจเหนือธรรมะในจิตใจของข้าพเจ้าอีกต่อไป ข้าพเจ้าได้เริ่มคิดหาหนทางในการที่จะค้นหาสังฆธรรมความจริงของชีวิตก็คือคิดที่อยากจะบวชนั่นเอง จึงได้เขียนจดหมายไปหาพี่สาวว่าถ้าพ้นโทษเมื่อไรอยากจะบวชในพระพุทธศาสนาและอยากบวชไปเรื่อย ๆ เพื่อนำประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาเมื่ออดีตมาแล้วหรืออบรมเยาวชนที่ยังหลงผิด คิดว่าตัวเองไม่มีค่าในสังคมหรือพวกที่กำลังหลงระเหิงว่าตัวเองทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่ซึ่งพี่สาวของข้าพเจ้าก็สนับสนุนประกอบกับความโชคดีของข้าพเจ้าที่ได้มีโอกาสพบกับท่านพระอาจารย์มหาณรงค์ศัมภีร์โร ที่เข้ามาสอนวิชาธรรมะศึกษาในเรือนจำ ข้าพเจ้าจึงได้เข้าไปกราบพระอาจารย์ขอโอกาสให้ข้าพเจ้าได้กลับตัวกลับใจขอให้ได้อยู่รับใช้ท่านพระอาจารย์ โดยขอบวชอยู่ที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งได้จัดทำโครงการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง อบรมสั่งสอนเยาวชนเกี่ยวกับพิษภัยของยาเสพติด ซึ่งอาจารย์ก็รับปากว่าจะบวชให้ก่อนที่จะตัดสินใจบวช ข้าพเจ้ามีความคิดว่ามีทางเลือกหลังพ้นโทษอยู่ 3 ทาง คือ

เส้นทางที่ 1. เมื่อพ้นโทษไปแล้วก็จะไปหาเพื่อนที่กรุงเทพฯอีก ซึ่งไม่สามารถเดาได้ว่าเหตุการณ์ภายนอกหน้าจะเป็นอย่างไร เมื่อกลับไปสู่สังคมเดิมจิตใจของเรามันคงขนาดไหน มันก็คงจะไม่พ้นไปสู่เส้นทาง การค้ายาเสพติดอีก

เส้นทางที่ 2. คือ การมุ่งหน้าสู่บ้านที่จังหวัดระยอง ซึ่งคิดแล้วว่าเมื่อไปแล้วจะไปทำอะไรหรือจะให้พี่สาวมาคอยดูแลอย่างนี้ ซึ่งต้องมาเป็นภาระของเขาก็คือสำคัญที่สุดพวกชาวบ้านแถวนั้น เขาจะต้อนรับเราไหมเพราะเห็นว่าเป็นคนผ่านคุกผ่านตารางมา

เส้นทางที่ 3. คือ เส้นทางของ เพศบรรพชิต การใช้ชีวิตที่ผิดพลาด มาเริ่มต้นใหม่ให้พี่น้องภูมิใจในตัว ของข้าพเจ้าไม่ต้องมาคอยเป็นห่วงอีกต่อไป

ซึ่งต่อมาข้าพเจ้าก็เลือกเส้นทางที่ 3 คือการเข้าสู่สงฆ์ของพระอรหันต์ ในวันพ้นโทษหลังการก้าวออกจากประตูเรือนจำแล้ว สิ่งแรกของคนพ้นโทษมาใหม่ ๆ คือการไปหาเสพของมีนเมา ซึ่งผิดกับข้าพเจ้าที่เลือกเส้นทางที่จะตรงไปสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอำนาจเจริญ เพื่อไปยื่นความจำนงค์ว่าขอย้ายคุมประพฤติ จากจังหวัดระยองมาคุมประพฤติที่จังหวัดอำนาจเจริญแทน เพราะ

ต้องการที่จะบวชอยู่ที่นี่ ทุกอย่างเริ่มสดใสนั้นเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอำนาจเจริญพาข้าพเจ้าไปเข้าโครงการบ้านกึ่งวิถีของศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิตซึ่งข้าพเจ้าขอมายอยู่ที่วัด ข้าพเจ้าได้กระทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับพระอาจารย์มหาณรงค์ว่าจะมาบวชที่วัดแห่งนี้ ในที่สุดข้าพเจ้าได้บวชสมดังความปรารถนา ข้าพเจ้าไม่เคยคิดเลยว่าจะได้รับโอกาสมากมายขนาดนี้ ไม่คิดว่าชุมชนสังคมจะต้อนรับคนอย่างข้าพเจ้า แต่ก่อนเคยคิดเสมอว่าเรามันแค่ส่วนเกินของสังคมเท่านั้น ใครจะมาสนใจให้โอกาสคนอย่างเราจนถึงทุกวันนี้โอกาสที่ข้าพเจ้าได้รับจากพระอาจารย์ก็คือการมีส่วนร่วมในการร่วมประชุมในโอกาสต่าง ๆ โดยเฉพาะในการเข้าร่วมประชุมวางแผนงานในการเปิดค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของจังหวัดอำนาจเจริญ ใครจะไปรู้ว่าบุคคลที่เข้าร่วมประชุมในครั้งนั้นล้วนแต่เป็นคนละวิทยาการที่เข้าไปอบรมข้าพเจ้าที่ในเรือนจำถึงเวลานี้ข้าพเจ้าได้รับเกียรติได้มานั่งร่วมประชุมวางแผนด้วยกัน ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งภูมิใจมากขึ้นที่สังคมยังให้อภัยบุคคลอย่างข้าพเจ้า หรือแม้แต่การได้ติดตามหลวงพ่อถวิล สุญาตุ และพระอาจารย์มหาณรงค์ ไปอบรมเยาวชนในสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในจังหวัด

อำนาจเจริญเองหรือในจังหวัดใกล้เคียง
อบรมเยาวชนสถานพินิจหรือผู้ถูก
คุมประพฤติของจังหวัดได้เป็นบุคคล
ตัวอย่างมาตลอด เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้า
ภูมิใจมากเพราะได้ถ่ายทอดความรู้
ประสบการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาของ
ข้าพเจ้าเองให้บุคคลทั่วไปหรือเยาวชน
ได้รับรู้ถึงพิษภัยของยาเสพติดหรือ
ช่วงชีวิตหนึ่งได้ไปใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่
ที่คนทั่วไปเรียกว่า “คุก” ข้าพเจ้าไม่เคย
คิดว่ามันจะเป็นสิ่งที่น่าอับอายหรือ
น่ารังเกียจที่จะเล่าเรื่องราวในอดีต
ที่ผ่านมาให้คุณรับรู้อะไรเพราะถือว่า
“วาทะจริงเป็นสิ่งไม่ตาย” ข้าพเจ้า
เก็บเกี่ยวประสบการณ์ทั้งด้านดีและ
ไม่ดีมามากแล้ว ขอตอบแทนแผ่นดิน
เกิดนี้โดยการอุทิศตนให้กับการรับใช้
สังคม ข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณ
สำนักงานคุมประพฤติจังหวัด
อำนาจเจริญมากที่เปิดโอกาสให้
คนอย่างข้าพเจ้าได้กลับตัวกลับใจ
ข้าพเจ้าก็คงเปรียบเสมือนนกที่เริ่ม
หัดบิน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยบินตกปอโคลน
แต่ได้ชำระล้างสิ่งสกปรกให้ขาวสะอาด
และได้เริ่มออกบินสู่โลกกว้างต่อไป
อีกครั้ง ทุกอย่างต้องมีการเริ่มต้นตั้งแต่
1 เสมอ หากมองย้อนหลังไปเสียชีวิตที่
ขาดหายไปของข้าพเจ้าสูบบุหรี่มา
ถึง 18 ปี ดื่มสุรามา 18 ปี เสพยาบ้ามา
6 ปี และค้ายาบ้ามา 2 ปีทุกอย่าง
มันจบไปแล้ว ปัจจุบันนี้ยาเสพติด

ทุกชนิดไม่มีทางเข้ามาควบคุมจิตใจ
ของข้าพเจ้าได้อีกต่อไปเส้นทาง
ของพระพุทธเจ้าดีที่สุด ข้าพเจ้าขอใช้
ช่วงชีวิตที่เหลือนี้อุทิศให้กับแผ่นดิน
ที่ให้ข้าพเจ้าได้หยั่งยืน ขอใช้เวลา
ทั้งหมดให้กับการมีส่วนร่วมสร้างสรรค์
ให้เยาวชนและคนทั่วไปได้รับรู้ถึงพิษภัย
ของยาเสพติด ขอทดแทนสิ่งที่ข้าพเจ้า
ได้กระทำผิดพลาดลงเพราะการ
ขาดจิตสำนึกของความเป็นคน
และขอขอบคุณที่ได้ให้ข้าพเจ้าเป็น
ส่วนหนึ่งในสังคมนี้

ถนนสายคนดี

โดย...สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

อ้อ อายุ 22 ปีเป็นผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดของสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่กระทำความผิดในคดีเสพยาบ้า และคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้กำหนดแผนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแบบควบคุมตัว แต่เนื่องจากขณะนั้นศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแบบควบคุมตัว ไม่สามารถรับผู้เข้ารับการฟื้นฟูได้อีก คณะอนุกรรมการฟื้นฟูจึงได้กำหนดแผนการฟื้นฟูฯ โดยให้เข้ารับการฟื้นฟูแบบไม่ควบคุมตัวในแผนกผู้ป่วยนอกในสถานพยาบาลของรัฐ 4 เดือน ฟื้นฟูในโปรแกรมของสำนักงานคุมประพฤติ

6 เดือน ห้ามเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและยินยอมให้มีการตรวจสอบการใช้สารเสพติดในปัสสาวะ อีกทั้งให้ทำงานบริการสังคม 20 ชั่วโมง

อ้อเป็นผู้เสพยาบ้าและกัญชามาตั้งแต่อายุ 13 ปีขณะเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เคยรับจ้างซื้อขายบ้าให้ผู้อื่น โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นยาบ้า อ้อเรียนไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงได้ไปประกอบอาชีพรับจ้างหลายแห่ง ก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีได้ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นช่างทำสีรถยนต์อยู่ที่ศูนย์จำหน่ายรถยนต์ยี่ห้อหนึ่งในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีรายได้เดือนละ 6,000 บาท ถึงแม้จะมีอาชีพที่มั่นคงแต่อ้อก็ยังมีภาระต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัวประกอบกับภรรยาที่ไม่ได้

ประกอบอาชีพใด ๆ อีกทั้งบุตรอายุ 3 ปี เศษก็กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล 1 อ้าก็ยังคงเสพยาบ้าและรับจ้างซื้อขายบ้าให้ผู้อื่นอยู่เรื่อยมา วันหนึ่งอ้าได้ถูกจับกุมดำเนินคดีคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดวินิจฉัยแล้วเห็นว่าอ้ามีโอกาสเสี่ยงที่จะหวนกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีก ประกอบกับในขณะนั้นได้มีโครงการพัฒนากระบวนการชุมชนเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี เกิดขึ้นที่หมู่บ้านหนองกลางดง กิ่งอำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้คัดเลือกผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดอายุไม่เกิน 30 ปี ที่มีความเสี่ยงที่จะหวนกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีกเข้าร่วมโครงการดังกล่าวจำนวน 12 คน พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาแล้วเห็นว่าอ้ามีความเหมาะสมที่จะเข้ารับการฟื้นฟูในโครงการดังกล่าวพร้อมกับผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดคนอื่นๆ อีก 11 คน โดยใช้เวลาฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดอยู่ในชุมชน 4 เดือน ช่วงแรกเข้าโครงการได้พักอยู่ด้วยกันที่ศูนย์วิทยากรชุมชนหมู่บ้านหนองกลางดง เพื่อให้เรียนรู้กฎกติกาในการอยู่ร่วมกับชุมชน รวมทั้งให้ปรับตัวเข้ากับชุมชนอย่างเหมาะสม 1 เดือน

หลังจากนั้นได้เข้าอยู่ในครอบครัวอุปถัมภ์ ซึ่งเป็นครอบครัวที่ประกอบอาชีพเลี้ยงสุกรและมีสมาชิกในครอบครัวรับจ้างเคาะปะผุพ่นสีรถยนต์ด้วย กิจวัตรในช่วงเช้าหลังตื่นนอนได้ช่วยเหลือครอบครัวทำงานบ้าน หลังรับประทานอาหารแล้วในช่วงเดือนแรกช่วยเหลือครอบครัวทำงานบ้าน หลังรับประทานอาหารแล้วในช่วงเดือนแรกช่วยเหลือครอบครัวเลี้ยงสุกรและรวมตัวกับผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดคนอื่นๆ ที่ศูนย์วิทยากรชุมชนบำบัดยาเสพติด โดยมีวิทยากรจากโรงพยาบาลสามร้อยยอดมาบำบัดรักษาแบบกายจิตสังคมบำบัด มีพนักงานเจ้าหน้าที่จากสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มาปฐมนิเทศรับรายงานตัว และอบรมป้องกันการเสพยา้ามีการฝึกวิชาชีพในช่วงสองเดือนหลังอ้าได้ขออนุญาตผู้ปกครองและพี่เลี้ยงไปประกอบอาชีพรับจ้างเคาะปะผุทำสีรถยนต์ที่อุใกล้บ้าน ผู้ปกครองก็อนุญาตซึ่งอ้าได้ประกอบอาชีพดังกล่าวควบคู่กับการบำบัดฟื้นฟูจนครบหลักสูตร ในระหว่างที่ทำงานรับจ้างเคาะปะผุทำสีรถยนต์ มีรายได้วันละ 250 บาท ก็จะเก็บเงินรวบรวมส่งให้ภรรยาและบุตร รวมทั้งซื้อสิ่งของเครื่องใช้ให้ครอบครัวอุปถัมภ์ นอกจากนี้ยังได้รับโอกาสเดินทางไปเข้าเฝ้าทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญาสิริวัฒนาพรรณวดี ซึ่งเสด็จเยี่ยมชุมชนแม่ฮักพัฒนา

อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ด้วย ทำให้เกิดกำลังใจและสำนึกในพระกรุณาธิคุณ อำจึงตั้งใจที่เลิกยาเสพติดโดยเด็ดขาด เมื่อเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดที่หมู่บ้านหนองกลางดงจนครบหลักสูตร 4 เดือนแล้ว อำจึงได้กลับบ้านและลงทุนเปิดอู่รับเคาะปะผุพ่นสีรถยนต์ที่บ้านของตนเองตามความรู้และประสบการณ์ที่ได้สั่งสมมา และไปเข้าโปรแกรมกลับสู่สังคมของสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์อีก 2 เดือน ปรากฏผลการฟื้นฟูเป็นที่น่าพอใจของคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจึงพ้นจากความผิดที่ถูกกล่าวหา

ปัจจุบันอำได้เลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยเด็ดขาด เลิกคบหาสมาคมกับเพื่อนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทุกคน มีชีวิตกับครอบครัวที่อบอุ่นมีงานเข้ามาทำพอสมควรมีรายได้เดือนละ 15,000 - 20,000 บาท มีชีวิตอย่างเป็นสุขตามอัตภาพและยังไปเยี่ยมครอบครัวอุปถัมภ์ที่หมู่บ้านหนองกลางดงที่ให้ชีวิตใหม่เป็นประจำ

การฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเป็นการรักษาผู้ป่วยที่เสพหรือติดยาเสพติดให้เลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยเด็ดขาด การให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม การมีครอบครัวที่อบอุ่น มีชุมชนที่เข้มแข็งปลอดยาเสพติด มีแผนการฟื้นฟู

สมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแบบบูรณาการจากหลายหน่วยงาน มีการฝึกอาชีพที่จะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน หลังผ่านการฟื้นฟูแล้ว และการสร้างกำลังใจให้เข้มแข็งถือเป็นยาวนานเอกที่จะช่วยให้ผู้เข้ารับการฟื้นฟูเลิกจากอาการติดยาเสพติดได้อย่างเด็ดขาด เช่น อำผู้เข้ารับการฟื้นฟูของสำนักงาน คุม ประ พ ติ จั ง ห ร ัด ประจวบคีรีขันธ์ที่สามารถเลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่เป็นเสมือนโรคร้ายได้อย่างเด็ดขาด มีการทำงานที่มั่นคงมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นและเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมได้อย่างเต็มภาคภูมิ โดยไม่อายุใครที่จะบอกว่าตนเองเคยเป็นผู้ติดยาเสพติดมาก่อน

ภรรยาจึงคอยว่ากล่าวเตือนแต่ก็ไม่เชื่อ จนกระทั่งบอยได้ถูกจับกุมในข้อหาเสพยาบ้า เมื่อถูกควบคุมตัวก็เฉย ๆ เพราะคิดว่าคงจะได้ปล่อยตัวเหมือนที่เคยทำผิดมา และคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดจันทบุรีส่งไปบำบัดฟื้นฟูแบบควบคุมตัวเข้มงวด ณ ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด กองบิน 1 จังหวัดนครราชสีมาเป็นเวลา 120 วัน เมื่อฟังคำวินิจฉัยแล้วบอยรู้สึกโกรธแค้น พนักงานคุมประพฤติ ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่ภรรยาของบอยกำลังตั้งครอกก็ได้ประมาณ 8 เดือนเศษ และลูกก็จะออกมา ลืมตาดูโลกในไม่ช้า เป็นที่แน่นอนว่าบอยไม่สามารถที่จะอยู่ดูหน้าลูกในวันดังกล่าวได้ มันสายไปแล้วที่บอยจะร้องขอความเห็นใจ แต่ครอบครัวก็ยินดีที่จะให้บอยไปบำบัดในครั้งนี่

เมื่อบอยเข้ารับการบำบัดแล้วได้กลับมารายงานตัวที่สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดจันทบุรี บอยได้แค้นใจและมีความรู้สึกที่ดีขึ้นเพราะได้กำลังใจจากครูฝึกและพนักงานคุมประพฤติ อีกทั้งได้กลับมาเห็นหน้าลูกชายวัย 3 เดือนเศษ ทำให้บอยสามารถที่จะคิดในสิ่งต่าง ๆ ได้ บอยเปลี่ยนแปลงจากนิสัยที่ก้าวร้าวเป็นคนสุภาพอ่อนโยนมีความรับผิดชอบมากขึ้นและได้กำลังใจที่ดีจากครอบครัว ประกอบกับคำแนะนำของพนักงานคุมประพฤติที่คอยให้กำลังใจอยู่เสมอ โดยเฉพาะเวลาบอยเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดจันทบุรี ตั้งแต่การปฐมนิเทศทำให้บอยเริ่มที่จะเข้าใจถึงความหวังดีของพี่ ๆ พนักงาน

เจ้าหน้าที่ และเมื่อเข้าร่วมโครงการ “พลังชุมชน คืบคนดี สู่อสังคัม” ที่ต้องใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวอุปการะ ทำให้บอยเห็นตัวอย่างครอบครัวที่ประสบความสำเร็จและการใช้ชีวิตอย่างพอเพียงในสังคัมยุคปัจจุบัน ประกอบกับคนในชุมชนที่เข้าร่วมโครงการให้การยอมรับในความผิดพลาดและให้โอกาสจนบอยมีความมั่นใจ ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคัม โดยมีพี่ ๆ คอยเป็นที่เลี้ยงได้ทำให้บอยเลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติดได้โดยเด็ดขาด จนสามารถผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดและรับหนังสือรับรองผลการฟื้นฟูไปอย่างภาคภูมิใจ

ปัจจุบันบอยเปลี่ยนเป็นคนใหม่จากเดิมเป็นคนที่มีขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและครอบครัว แต่จากการให้โอกาสของชุมชนและทัศนคติในเชิงบวกที่ครอบครัวข้างมีให้กับบอยรวมถึงกิจกรรมที่มุ่งเน้นสร้างสรรค์การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในระหว่างคุมประพฤติ ทำให้เขามีจิตใจที่เข้มแข็งสามารถปรับปรุงตนเองได้ โดยกลับมาเป็นทั้งพ่อและสามีที่ดีของลูกและภรรยาหันมาประกอบอาชีพอย่างจริงจัง รู้จักอดทน อดกลั้น ทั้งยังเป็นพี่รักของบุคคลภายใน ครอบครัว และชุมชนต่างก็ยอมรับในการปรับตัวของเขา

“แม้ว่าระยะเวลาการฟื้นฟู อาจ จะมองเหมือนว่าเป็นระยะสั้น ๆ แต่ก็มี ความหมายสำหรับบอยมากในการที่จะ แก่ไขฟื้นฟู ตนเอง” เป็นสิ่งที่บอยอยาก จะบอกกับทุกคนและอยากจะขอบคุณพี่ ๆ พนักงานคุมประพฤติที่ให้โอกาสและเป็นกำลังใจให้กับบอยตลอดมา

ชีวิตเพื่อนพูน

โดย... นัฟ

สี่งที่ผมจะถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือให้ทุกคนได้อ่าน มันเป็นเส้นทางเดินชีวิตของผมเอง โดยที่ผมเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตมันขึ้นมา ผมเป็นคนหนึ่งที่เคยหลงเดินทางผิดทั้งที่ผมก็ทราบว่าทางเดินที่ผมเลือกเดินนั้นเป็นทางเดินสีดำ แต่เพราะความคึกคะนองตามวัยของผมในขณะนั้น เมื่อก่อนผมคิดว่าผู้ที่จะกระทำผิดนั้นสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัว บิดามารดาเลิกร้างกันหรือมีเรื่องทะเลาะกันเป็นประจำจนไม่มีเวลาสนใจดูแลลูกและคนที่มีการศึกษาต่ำทำให้รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งสิ่งที่ผมคิดว่าใช้นั้นมันไม่ใช่อย่างที่ผมคิด เพราะสิ่งที่ผมกระทำผิดนั้นล้วนแต่สวนทางกับความคิดของผมเอง ซึ่งชีวิตจริงของผมนั้นไม่มีปัญหาดังกล่าวเลยบิดามารดาต่างก็รักใคร่กันดีและยังแบ่งปันความ

รักมายังลูก ๆ ของท่านรวมทั้งตัวผมด้วย ผมเป็นลูกชายคนเดียวในจำนวนทั้งหมด 3 คน ซึ่งบิดามารดาก็หวังว่าจะเป็นทั้งพึ่งพาอาศัยในยามแก่เฒ่าได้ เงินที่ท่านทั้งสองนำมาซื้ออาหารเลี้ยงดูลูก ๆ จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่นั้นก็มาจากรายได้ที่ท่านทำขนมขายตามตลาดนัด ผมทราบว่าท่านต้องลำบากและเหน็ดเหนื่อยขายขนมส่งผมและน้องอีก 2 คนเรียนหนังสือ ซึ่งผมเองก็มีใจรักในการเรียน ผมเรียนหนังสือจนจบชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 แต่ผมก็ต้องการจะเรียนต่อในระดับปริญญาตรี แต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐบาลไม่ได้ จึงเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชน ครอบครัวของผมก็ไม่มีเงินมากพอ และผมทราบว่าไม่มีมหาวิทยาลัยของรัฐบาลที่เรียนโดยไม่ต้องสอบแข่งขัน ผมจึงไปสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ และที่

มหาวิทยาลัยแห่งนี้เองมันเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงชีวิตผมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ท่านที่เคยศึกษาที่มหาวิทยาลัยก็คงจะทราบว่าไม่มีใครบังคับตัวคุณได้ คุณต้องบังคับตัวคุณเองเพราะระบบการเรียนไม่ต้องมาเรียนทุกวันสามารถเรียนที่บ้านก็ได้จะมาที่มหาวิทยาลัยด้วยก็ต่อเมื่อมีการสอบเท่านั้น มันทำให้ผมมีเวลาว่างมากและที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้เองผมได้รู้จักกับเพื่อน 2 คนมีภูมิลำเนาที่จังหวัดปัตตานีและได้เข้าบ้านแห่งหนึ่งในเขตเทศบาลนครยะลา ซึ่งเพื่อนทั้ง 2 คนก็ได้ให้ที่อยู่บ้านเช่าและชวนผมไปเที่ยวที่บ้านเช่า ผมไม่ต้องไปพักอาศัยที่กรุงเทพฯผมจะไปก็ต่อเมื่อมีการสอบเท่านั้น ผมจึงมีเวลาว่างมากแต่ผมก็ไม่คิดที่จะช่วยบิดามารดาทำงานหรือหางานทำเพื่อแบ่งเบาภาระของท่านเพราะท่านต้องส่งเสียน้องของผมซึ่งกำลังศึกษา ผมไม่ค่อยชอบอยู่บ้านแต่จะชอบไปอยู่ที่บ้านเช่าของเพื่อนทั้ง 2 คนและนอนค้างคืนที่บ้านเพื่อนเป็นประจำ บิดามารดาว่ากล่าวตักเตือนผมก็ไม่เชื่อฟัง ผมไม่พอใจที่บิดามารดาว่ากล่าวตักเตือน ผมก็ไปพักอาศัยที่บ้านเพื่อนเป็นเวลาหลายวัน เมื่อไม่มีเงินใช้ก็กลับมาบ้าน ซึ่งบิดามารดาว่ากล่าวผมแต่ท่านก็ไม่เคยเลือกใส่ใส่ส่งผม แต่ทำไมผมถึงไม่สำนึกในบุญคุณของท่าน ผมก็ยังมีสติปัญญาเหมือนเดิม เพื่อนทั้งสองคนมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเพื่อนทั้งสองคนได้ชักชวนให้ผมลองเสพ ผมก็ทราบว่ามันเป็นยาเสพติด แต่ผม

คิดว่าแค่เพียงทดลองเพื่อจะรู้รสชาติเท่านั้นคงจะไม่เสียหายอะไร เมื่อผมได้เสพยาเสพติดจากเสพเพียงแค่ทดลองเท่านั้นก็มีครั้งที่ 2, 3, 4 และ 5 เรื่อยมาชีวิตผมก็เริ่มเปลี่ยนไปไม่ค่อยอยู่บ้าน จะอยู่แต่บ้านเพื่อนไม่สนใจการเรียนสอบไม่ผ่านหลายวิชา บิดามารดาก็รู้สึกเสียใจกับการกระทำของผมมากแต่ผมก็ไม่สนใจอยู่ดี เมื่อเงินหมดก็กลับบ้านโดยโกหกบิดามารดาว่าต้องนำเงินไปซื้ออุปกรณ์การเรียน ท่านก็ให้โดยที่ไม่ทราบว่าผมนำไปซื้อยาเสพติด ผมยังคงเพลิดเพลินกับการใช้ชีวิตมั่วสุมกับยาเสพติด ผมเริ่มเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเมื่อประมาณเดือนมกราคม 2547 ผมไม่สนใจรอบค้วละทิ้งการเรียนทำลายอนาคตของตนเอง ผมไม่เคยคิดว่ากฎหมายจะมาขัดขวางทางเดินของผมได้ แต่ผมอยากจะทำทุกคนว่าไม่มีใครที่ห้ามกฎหมายแล้วจะลดยนวนไปได้ มันอยู่ที่ว่ากฎหมายจะจัดการกับคุณช้าหรือเร็วเท่านั้น ซึ่งตอนนี้ผมก็ตีใจที่เวลานั้นมาถึงเร็ว ผมใช้ชีวิตอยู่กับยาเสพติดได้เพียงเดือนกรกฎาคม 2547 ก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมข้อหาเมียเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยไม่ได้รับอนุญาต ความรู้สึกในตอนนั้นใครที่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ไม่มีวันทราบหรือกว่ามีแต่ความกลัว แต่ผมก็ไม่ต้องการให้คุณมีความรู้สึกเช่นเดียวกับผม ผมคิดว่าต้องติดคุกแน่นอนเพราะผู้ที่กระทำความผิดกฎหมายต้องถูกลงโทษโดยการจำคุก ในวันที่ศาลจังหวัดยะลา

พิพากษานั้นผมกลัวมาก กลัวการติดคุก แต่ผมก็พอจะมีกำลังใจจากบิดามารดา ซึ่งมาฟังคำพิพากษาพร้อมกับผม เมื่อผู้พิพากษาตัดสินให้พิพากษาจำคุก 3 ปี ปรับ 54,000 บาท แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ในระยะเวลา 2 ปี และกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดูดี โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 2 เดือนต่อครั้ง มีกำหนด 2 ปี ห้ามเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ยินยอมให้ตรวจสอบการใช้สารเสพติดในร่างกายและให้ทำกิจกรรมบริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควร เป็นเวลา 40 ชั่วโมง ผมตั้งใจมากตะโกนในใจว่า **“ไม่ต้องติดคุกแล้ว”** จากนั้นก็มีพนักงานคุมประพฤติมาเขียนใบนัดคุมความประพฤติและนัดผมไปพบที่สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดยะลา ผมได้สมุดนัดรายงานตัว 1 เล่ม ซึ่งมีรายละเอียดวันเดือนปีที่มารายงานตัว หลังจากนั้นพนักงานคุมประพฤติได้นัดผมมาประชุมนิเทศในวันดังกล่าว ผมได้พบกับผู้ถูกคุมความประพฤติหลายคนซึ่งแต่ละคนก็ถูกจับกุมในข้อหาต่าง ๆ พนักงานคุมประพฤติได้ชี้แจงในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การคุมความประพฤติตลอดระยะเวลาในการคุมความประพฤติ พนักงานคุมประพฤติได้ให้ผมและผู้ถูกคุมความประพฤติทุกคนทำกิจกรรมโปรแกรมนักโทษฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด โปรแกรมพื้นฐานกิจกรรมที่ 1 คือถนนชีวิต ซึ่งให้ผู้ถูกคุมความประพฤติเล่าเรื่องราว

ความผิดพลาดของตนเอง โดยสื่อออกมาเป็นรูปภาพและผลัดกันเล่าให้เพื่อนฟังทีละคน หลังจากนั้นพนักงานคุมประพฤติได้นัดผมมาเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว เดือนละ 1 ครั้ง กิจกรรมที่ 2 คือการมองเห็นคุณค่าในตนเอง กิจกรรมที่ 3 คือการตั้งเป้าหมายชีวิต กิจกรรมที่ 4 คือการตระหนักรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และกิจกรรมที่ 5 คือบทบาทของครอบครัวในการเลิกยาและใช้ชีวิตร่วมกับผู้ติดยาเสพติด ผมและทุกคนทำกิจกรรมจนครบ 5 กิจกรรมและในขณะที่ผมมารายงานตัวตามกำหนดพนักงานคุมประพฤติก็ได้แนะนำตักเตือนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่คบเพื่อนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และแนะนำผมให้หางานที่มั่นคงทำจะได้ไม่หวนกลับไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีก และทุกครั้งที่มารายงานตัวพนักงานคุมประพฤติจะทำการตรวจปัสสาวะเพื่อตรวจหาสารเสพติด ซึ่งจากการตรวจปัสสาวะไม่พบสารเสพติดแต่อย่างใด เพราะหลังจากที่ผมถูกจับกุมในคดีนี้ผมรู้สึกสำนึกในความผิดและเข็ดหลาบจะไม่หวนกลับไปกระทำความผิดอีก ต่อมาพนักงานคุมประพฤติได้ให้ผมร่วมฝึกอาชีพเพาะเห็ดนางฟ้าที่สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดยะลา ชีวิตผมได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเพราะการคุมความประพฤติทำให้ผมรู้จักการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าหลักเลียงสิ่งผิดกฎหมาย ผมรู้สึกว่าที่ผ่านมาชีวิตของผมไม่มีคุณค่าผมจึงหางานทำ โชคดีที่ผมได้ทำงานโครงการสร้างงาน

และจ้างงานเร่งด่วนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในพื้นที่บ้านของผม ซึ่งมีรายได้เดือนละ 4,500 บาท เมื่อหมดโครงการ 5 เดือน ผมก็ไปสมัครงานต่อและได้ทำงานในตำแหน่งนักการภารโรงที่องค์การบริหารส่วนตำบลลิดล อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีรายได้เดือนละ 3,500 บาท เรื่อยมา จนกระทั่งปัจจุบัน ผมยังได้รับการสงเคราะห์จากสำนักงานคุมประพฤติในด้านการจัดหางานเป็นเงินจำนวน 500 บาท เพื่อซื้อเสื้อผ้าใส่ในการทำงานและได้รับการสงเคราะห์ในด้านพาหนะเมื่อมารายงานตัว ส่วนเพื่อนที่ผมเคยคบหาสมาคมด้วยผมก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ชีวิตของผมซึ่งครั้งหนึ่งเคยผิดพลาดมาก่อนผมไม่โทษใครหรอก ผมโทษตัวของผมเองเป็นเพราะผมไม่เข้มแข็งพอ ผมคิดว่าสิ่งที่ผมทำนั้นถูกต้อง ทำทนายอำนาจกฎหมาย ผมคิดว่าผมยังโชคดีกว่าใครหลายคนที่ศาลให้โอกาสไม่ลงโทษจำคุกผมและให้ผมได้แก้ไขตัวเองทำให้ผมรู้จักใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีคุณค่า ผมมีงานทำมีเงินเดือนและยังช่วยแบ่งเบาภาระให้กับบิดามารดาอีกด้วย ผมหวังว่าผู้ที่กำลังหลงผิดใช้ยาเสพติดในการแก้ปัญหาระหรือหลงระเรีงกับการใช้สารเสพติดให้โทษทุกประเภท เมื่อผู้อ่านได้อ่านบทความชีวิตของผม คงจะเป็นคติสอนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านได้มาก และถ้าหากผู้อ่านยังเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษก็ควรที่จะเลิกเกี่ยวข้องกับ เพราะชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นสารเสพติดให้โทษมันไม่ทำให้ชีวิต

มีคุณค่าแต่มันจะทำลายชีวิตครอบครัวของคุณต่างหาก ที่รักและพร้อมที่จะให้อภัยคุณเสมอ **“ถ้าคุณไม่รักตัวเองแล้วคุณจะทำแบ่งปันความรักไปให้ใครได้อีก”**

จากเรื่องราวของผู้ถูกคุมความประพฤติที่กล่าวมาข้างต้นได้สะท้อนให้เห็นแล้วว่างานคุมประพฤติมีกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัว และให้โอกาสผู้กระทำผิดได้ใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ การดูแลช่วยเหลือให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสีย เพื่อให้กลับตนเป็นพลเมืองดีมีคุณค่าต่อสังคม โดยไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก ดังนั้นพนักงานคุมประพฤติจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยกันซ่อมเสริมทรัพยากรบุคคลของสังคมไทยและยังช่วยให้สังคมปลอดภัยจากอาชญากรรม พนักงานคุมประพฤติจึงควรเป็นผู้ที่มีใจในการทำงานอย่างมาก ท้วมเทแรงกาย แรงใจ และใช้พลังความคิดที่จะแก้ไขฟื้นฟูคน ๆ หนึ่งให้มี การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและความคิดไปในแนวทางที่ดีมีความสำนึกรับผิดชอบ มีคุณธรรมและเป็นผู้ที่ห่วงเกรงในการทำความชั่ว ผู้ถูกคุมความประพฤติรายนี้ นับว่าในระหว่างการคุมความประพฤติ ผู้ถูกคุมความประพฤติมีการเปลี่ยนแปลงไปในแนวทางที่ดีขึ้นไม่เป็นภาระของครอบครัวมีงานทำที่สุจริต จากที่กล่าวมาทั้งหมดงานคุมประพฤติจึงเป็นงานที่ **“ล้อมรั้วด้วยรัก ร่วมพิทักษ์ด้วยใจ”**

ตามรอย“ต้น” คนดีที่ต้องตาม

โดย...สำนักทนายคุมประพฤติจังหวัดชัยภูมิ

“ต้น” เป็นเด็กหนุ่มอายุ 24 ปี ชีวิตของต้นเมื่อมองโดยภาพรวมแล้วดูน่าจะมีความสุขและสมบูรณ์แบบ “ต้น” เกิดในครอบครัวที่มีพ่อและแม่ประกอบอาชีพรับราชการครู มีน้องชาย 1 คน ซึ่งเขาจะมีสุขภาพไม่แข็งแรง แต่ก็อยู่ในความดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิดและแม่ก็ดูแลน้องเป็นอย่างดี ครอบครัวของต้นมีความสุขเรื่อยมา จนกระทั่งเมื่อต้นอายุ 11 ปี พ่อของต้นเสียชีวิตเนื่องจากหัวใจล้มเหลวและนี่เองที่เป็นสาเหตุให้ชีวิตของต้นเริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อขาดบิดา “ต้น” เริ่มมีพฤติกรรมห่างเหินจากครอบครัวหันไปคบเพื่อนและพยายามเรียกร้องความสนใจจากแม่จนกระทั่งมีอายุได้ 15 ปี เขาเริ่มมีพฤติกรรม

เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งกัญชาและยาบ้า ซึ่งพฤติกรรมกรมการเสพยาบ้าของต้นจะเสพเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จาก 1/2 เม็ด จนถึง 5 เม็ดต่อวัน เสพวันเว้นวันเป็นเวลา 1 ปี เมื่อแม่ทราบเรื่องจึงพาเข้ารับการรักษาอาการติดยาเสพติดที่ศูนย์บำบัดยาเสพติดจังหวัดขอนแก่น ซึ่งแพทย์ให้ยามารับประทานที่บ้านเป็นเวลา 3 เดือน ทำให้ในห้วงเวลานี้ “ต้น” ได้เลิกเสพยาเสพติดซึ่งเป็นช่วงที่มีโอกาสได้พักร่างกาย จากนั้นต้นก็หวนกลับมาเสพยาบ้าอีกในปริมาณที่ถี่และมากขึ้น ครั้งนี้ “ต้น” เริ่มมีพฤติกรรมต่อต้านแม่และแสดงอาการอิจฉาน้องชายที่ได้รับความรักจากแม่ โดยไม่รู้ว่เหตุผลอะไรทำให้ “ต้น” คิดเสมอว่าแม่รัก

และห่วงใยน้องชายมากกว่าตนหรือ อาจเป็นภาพที่แม่ต้องพาน้องชายไป ปลูกถ่ายเลือดเป็นประจำทุกเดือน ต้นเริ่มรู้สึกขัดแย้งและมีปากเสียง ทะเลาะกับมารดาบ่อยครั้ง หลังจากนั้น “ต้น” ได้เสพยาบ้าหนักขึ้น จนแม่ต้อง พาไปเข้ารับการรักษาบำบัดยาเสพติดที่ โรงพยาบาลค่ายสุรนารีจังหวัดนครราชสีมา แพทย์ให้นอนรักษาตัวเป็นเวลา 45 วัน แต่ “ต้น” ก็เลิกเสพยาบ้าได้เพียงแค่ 6 เดือนและหวนกลับมาเสพติดอีก โดย คบกับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมมั่วสุม เสพยาบ้า บางครั้งจับกลุ่มดื่มสุราคบหา กรรมกรก่อสร้างและแสดงอาการ ก้าวร้าวเพิ่มมากขึ้น ในที่สุด “ต้น” ได้ สมัครเข้าเป็นทหารกองประจำการที่ ค่ายสุรนารีเป็นเวลา 2 ปี จึงได้ปลด ประจำการซึ่งน่าจะทำให้ “ต้น” เลิก เสพยาบ้าได้ แต่เมื่อต้นกลับมาอยู่กับ ครอบครัวระยะหนึ่ง ด้วยสภาพแวดล้อม บรรยากาศเก่าเริ่มรุมเร้าให้ต้นหวนกลับมาเสพยาบ้าอีก จนกระทั่งวันที่ 16 ธันวาคม 2548 คือวันที่เปลี่ยนแปลง ชีวิตของต้น เมื่อเขาถูกจับกุมดำเนินคดี ซึ่งไม่รู้ว่าจะเรียกโชคร้ายหรือโชคดี ต้นได้เข้าสู่การฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยา เสพติดของสำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดชัยภูมิ ในเบื้องต้นระหว่าง การตรวจพิสูจน์ “ต้น” เริ่มมีพฤติกรรม ต่อต้านเจ้าหน้าที่และไม่ให้ความร่วมมือ จนพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำความเข้าใจ

และปรับทัศนคติกับ “ต้น” เขาเริ่ม ยอมรับและให้ความร่วมมือมากขึ้น เริ่มทบทวนตนเองและยอมรับสภาพ ตัวตนของเขาเอง

จากนั้นเมื่อเข้าสู่กระบวนการ ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดใน โปรแกรมของสำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดชัยภูมิ เป็นเวลา 6 เดือน โดยให้ เข้ารับการบำบัดแบบผู้ป่วยนอกเป็น เวลา 4 เดือน และให้มารายตัวเดือนละ 1 ครั้ง รวมระยะเวลา 6 เดือน ระยะเวลา ต้นปฏิบัติตามเงื่อนไขและข้อตกลงได้ อย่างดี แต่ต่อมาเขาได้หายไปขาดการ ติดต่อดู ๆ ทั้งสิ้น พนักงานคุมประพฤติ ได้ออกติดตามไปที่บ้านของต้นจึง ทำให้ทราบถึงปัญหาของ “ต้น” ที่ทำให้ เขาไม่ติดต่อเพื่อรายงานตัวเนื่องจาก ปัญหาภายในครอบครัว ด้วยเหตุผลที่ ต้นไม่ต้องการให้มารดาคบหากับผู้ชาย คนใด ซึ่งนั่นหมายความว่าเขาไม่ ต้องการพ่อเลี้ยง ทำให้ต้นตั้งข้อรังเกียจ แม่และหาเรื่องรังแกน้องชาย พนักงาน คุมประพฤติ จึงนัด “ต้น” และ “แม่” มา พุดคุยทำความเข้าใจกัน โดยให้แต่ละ ฝ่ายได้แสดงความรู้สึกภายในใจที่ ต้องการและค้นหาความพอดีในการอยู่ ร่วมกัน จนกระทั่งต้นเริ่มยอมรับและ เข้าใจแม่ที่ต้องการใครสักคนมาเคียง ข้างเวลา รู้สึกมีทุกข์ เช่นเดียวกับ “ต้น” ที่กำลังต้องการความเข้าใจและกำลังใจ จากใครสักคน วันนี้เองต้นได้ค้นพบ

ความจริงในความต่าง จนก่อให้เกิดปัญหาหารหว่างเขากับแม่ ค้นพบสิ่งที่แม่และเขาต้องการเหมือน ๆ กัน นั่นคือต้องการใครสักคนที่เข้าใจ สำหรับต้น คน ๆ นั้นก็คือแม่ของเขาเอง จึงไม่ใช่เรื่องยากเลยที่เขาจะเข้าใจความต้องการของแม่

ในเวลาต่อมาจึงไม่ใช่เรื่องยากเลยที่ต้นจะเริ่มชีวิตใหม่อีกครั้ง ต่อมาพนักงานเจ้าหน้าที่แนะนำให้ “ต้น” เข้ารับการปรับสภาพจิตใจที่บ้านกึ่งวิถี ณ วัดป่าบ้านปลัง เป็นเวลา 8 วัน ขณะใช้ชีวิตภายใต้หลักธรรมคำสอนองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะที่อยู่วัด “ต้น” ได้ตระหนักต่อการกระทำของตนเองที่ผ่านมา จึงขออุปสมบทเพื่อทดแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ เป็นเวลา 15 วัน ภายหลังกาลสิกขาบท “ต้น” กลับเข้าบำบัดกับทางโรงพยาบาลด้วยดี รายงานตัวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ทุกครั้ง นอกจากนั้นต้นยังประกอบคุณความดีเพื่อส่วนรวม โดยเป็นเครือข่ายแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับยาเสพติด คอยเฝ้าระวังกลุ่มผู้เสพและผู้ค้าภายในชุมชน และที่สำคัญ “ต้น” ได้วางอนาคตตัวเองด้วยการศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีภาคสมทบควบคู่กับการประกอบอาชีพค้าขายแว่นตา ซึ่งมีรายได้เก็บไว้ใช้จ่ายในการศึกษาต่อไป ภายหลังจากพ้นการฟื้นฟูต้นยังต้องมาพบเจ้าหน้าที่เพื่อติดตามผลการฟื้นฟูเป็นเวลา 1 ปี

ปัจจุบัน “ต้น” เป็นคนดีของครอบครัว มีความรักให้กับแม่และน้องชาย เป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยงานคุณประพฤติ ดูแลเฝ้าระวังปัญหายาเสพติด “ต้น” ตั้งใจเรียน โดยหวังว่าจะประกอบอาชีพสุจริต ซึ่ง “ต้น” พุดกับพนักงานคุณประพฤติว่า “ต้น” ผิดพลาดแล้ว ต่อไปจะทำตัวดี จะตั้งใจเรียน ดูแลครอบครัวและจะแต่งงานดูแลคนที่รักต่อไป” พนักงานเจ้าหน้าที่ก็จะคอยเป็นกำลังใจให้ต้นต่อไป

